

Alex Morss i Sean Taylor

CULS DIVERTITS, BECS CURIOSOS

i altres trets
animals increïbles

Il·lustrat per
Sarah Edmonds

LAROUSSE

A tu, estimat lector. Segueix creixent en la diferència, no en la indiferència.

A. M.

Al meu pare, Cavan Taylor, que sempre ha incentivat la curiositat.
(Si us plau, no t'agafis aquesta dedicatòria com un comentari
sobre el teu cul. Ni sobre la teva nàpia.)

S. T.

A en Leo i en Matt.

S. E.

EDICIÓ ORIGINAL

Text: Alex Morss i Sean Taylor

Il·lustracions: Sarah Edmonds

Edició artística: Matt Drew

Edició associada: Laura Knowles

EDICIÓ CATALANA

Direcció editorial: Jordi Induráin Pons

Edició: Emili López i Tossas

Traducció: Marc Alba Romà

Correcció: Meritxell Subirana Font

Disseny, maquetació i preimpresió:

Montserrat Almarcha Cazador

Títol original en anglès: *Funny bums, freaky beaks*

© Welbeck Editions, 2021

© LAROUSSE EDITORIAL, SL, 2023

Rosa Sensat, 9-11, 3a planta - 08005 Barcelona

Tel.: 93 241 35 05

larousse@larousse.es - www.larousse.es

facebook.com/larousse.es - @Larousse_ESP

Reservats tots els drets. El contingut d'aquesta obra està protegit per la Llei, que estableix penes de presó i/o multes, a més de les indemnitzacions corresponents per danys i perjudicis, per a aquells que plagin, reproduixin, distribueixin o comuniquin públicament, de manera total o parcial i en qualsevol tipus de suport o a través de qualsevol mitjà, una obra literària, artística o científica sense la preceptiva autorització.

Primera edició digital: 2023

ISBN: 978-84-19739-46-9

Edició electrònica a partir de la 1a edició impresa

1E11

Sumari

Divertits i curiosos?	5
Cues estranyes	6
Dits sorprenents	10
Nassos estranys	14
Culs divertits	18
Becs curiosos	22
Ulls extraordinaris	26
Colls desconcertants	30
Orelles curioses	34
Dents fantàstiques	38
Llengües peculiars	42
Hi som tots?	46
Més informació	48

Divertits i curiosos?

Per què són tan diferents, els éssers vius? Si penses que hi ha animals que fan una fila graciosa, estranya, desconcertant o peculiar, has de saber que els seus trets insòlits ens expliquen històries sorprenents.

Aquest llibre explora un món de trets animals increïbles i n'explica el perquè, que moltes vegades pot sobtar. Allò que ens sembla estrany pot ser perfectament *adequat* per a un animal. Els ajuda a viure millor, a tenir més cries i a sobreviure.

Els petits canvis en la forma del cos d'un animal li poden aportar avantatges que després es transmeten a les cries. Al llarg de milers d'anys, la seva raresa es pot tornar més extrema, si aquest tret afavoreix l'èxit d'aquests animals.

Això s'anomena evolució, i és la raó per la qual observem una variació tan extraordinària en l'aspecte i el comportament dels animals. La diversitat de la naturalesa fa del nostre planeta un lloc més ric i bonic.

Així doncs, són divertits i curiosos, els animals que es veuen *diferents*? Si obrim una mica més els ulls, potser trobem un tresor ple dels éssers més interessants del planeta.

Continua llegint i comprova-ho...

Cues estranyes

Soc el famós ocell del paradís blau.

Soc més maco quan em penjo de cap per avall, remenant enlaire el meu exòtic paner i ondulant les cintes de la cua.

A la nostra selva en som molts, d'ocells del paradís enlluernadors. Refilem, xerrem i cantem cançons precioses, i ballem. Al cos i la cua, hi tenim guarniments emplomallats. N'hi ha que fins i tot muntem els nostres propis escenaris i oferim un espectacle. No fem les coses perquè sí, nosaltres, les fem sempre amb estil.

Però no ens enganyem: cap dels nostres trets insòlits no ens ajuda a volar ni a mantenir-nos vius. Més aviat ens fan anar més lents i faciliten als depredadors la feina de trobar-nos. I què? L'ocell més bonic trobarà parella i serà pare. Que no pari l'espectacle!

Ha arribat l'hora d'aixecar el teló, senyores i senyors, i presentar uns convidats especials amb cues enlluernadores...

Per què deu voler una **arna lluna** tenir unes ales de cua estrofolàries? Si volen de nit i ningú no les pot veure... Doncs perquè els ratpenats no se les cruspixin. Quan cacen, els ratpenats escolten els ressons sonors, i la cua d'aquesta arna intel·ligent els confon fent rebotar les ones d'una manera estranya. Així els ratpenats no l'encerten.

Un fibló a la cua? No ben bé. Perquè no és una cua real, però fa el seu fet... Es tracta d'un cul punxegut que forma part de l'abdomen d'un **escorpí**. A l'extrem hi ha l'espina verinosa del famós rei de les picades. Però, a la «cua», un escorpí també hi té el pandero i uns sensors de llum que fan la funció d'ulls. Molts escorpins brillen en la foscor a la llum ultraviolada de la lluna. Aquests sensors de llum els serveixen per detectar altres animals, decidir on clavar-los el fibló i quant de verí injectar-los.

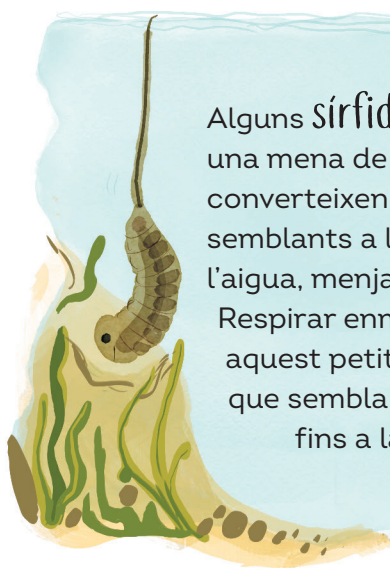

A diferència de la majoria de peixos, el **cavallet de mar tigre** té una cua amb quatre costats plans, i això té avantatges, ja que el fa resistent a les lesions. Les cues s'enrosquen i s'arrapen a les algues, a les arrels dels manglars i als esculls de corall, fins i tot enmig de corrents forts. Això és important perquè els cavallets de mar no tenen aleta caudal i no neden gaire bé. També la fan servir durant el festeig, quan els cavallets de mar giren i ballen agafats de les cues.

El gecònid africà de cua grossa, quan se sent amenaçat, es desfà de la cua i fuig corrents. La cua es recargola durant uns minuts i distreu l'atacant, i el dragó aprofita per fer-se fonedís. Per a aquest rèptil, perdre la cua és un mal tràngol i li pot complicar la vida. Viu en deserts on els insectes per endrapar escassegen, per això emmagatzema menjar, en forma de greix, a la cua. Així doncs, és vital que n'hi creixi una de nova ben aviat. La cua nova sol ser més curta i rodanxona, i pot tenir una coloració diferent.

Alguns sírfids nadons es capbussen fent servir una mena de cua per respirar. Fins que creixen i es converteixen en preciosos pollinitzadors de flors semblants a les abelles. Però la vida la comencen a l'aigua, menjant i reciclant matèria morta en sèquies. Respirar enmig d'aigua bruta és complicat, per això aquest petit insecte respira a través d'un tub de 15 cm que sembla una cua de rata. Es dispara des del darrere fins a la superfície de l'aigua i es desplega com un telescopi.

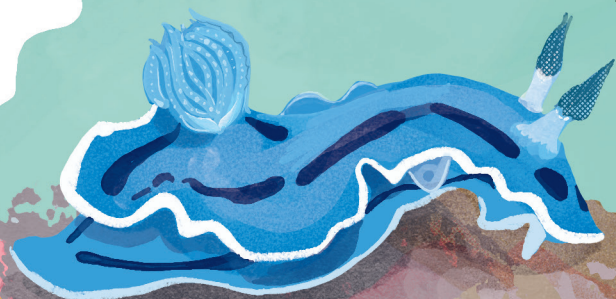
Quantes coses deu explicar, aquesta cua! El lèmur de cua anellada fa servir la cua de ratlles per comunicar-se amb el seu grup i fer advertències a altres colles. Quan una bandada surt a buscar menjar, mantenen les cues alçades per detectar-se els uns als altres. En l'aparellament, els mascles es repton a veure qui fa més pudor i carreguen les cues peludes amb un tuf que escampen per l'aire. Guanya el qui fa més ferum. Però aquestes cues també són deliciosament suaus quan s'abracen en grup!

Quantes cues necessites? El **cavallet de mar foliaci** està recobert d'uns extraordinaris lòbuls frondosos en forma de cua. Per nedar no serveixen de res, però el camuflen mentre sura entre les algues. Curiosament, és el mascle, i no la femella, qui transporta els ous. La cua de debò la utilitza per ajudar a bombejar-los durant el part.

Els llimacs de mar i els nudibranquis, com aquest **llimac de mar Willani**, són molluscos amb cues falses. Aquests éssers diminuts són dels animals amb més colors dels oceans. Les seves complexes estructures en forma de cua fan moltes funcions.

Les fan servir per camuflar-se, defensar-se dels atacants, escollir parella i fins i tot respirar. Aquest en particular té una «cua» que brilla!

La **serp de cascavell** és un animal tímid. La seva mossegada és verinosa, però abans adverteix els atacants amb la cua, que mou a gran velocitat. La punta està formada per anelles buides de queratina, la substància de què estan fetes les ungles. Aquestes anelles xoquen entre si, agitada per tres músculs potents, fins a 90 vegades per segon. Les parts que fan soroll solen trencar-se, però tornen a créixer. Si fa fred, les serps, de sang freda, no poden escapar a correu i el cascavell els serveix per defensar-se i fer por.

Dits sorprenents

No t'hi escarrassis, ja t'ho explico jo!
Els meus dits de **dragó** són el
meu superpoder.

Em permeten pujar parets lleuger com una daina,
escapolir-me pel vidre i fins i tot penjar-me de
cap per avall.

Com ho faig? Els meus dits arrugats tenen
centenars de plecs a la pell recoberts de pèls.
Cada pèl es divideix en d'altres de més petits.
I aquests pelets em donen tanta adherència
als dits que per això em pots veure passar rabent
pel sostre.

A més, quan vull desplaçar-me per terra, només
haig de canviar els angles dels pèls perquè no
s'enganxin.

*Si els meus dits et semblen
sorprenents, observa les curioses
urpes i dits dels meus amics...*